

Cennete Uçarak Giden Sahabi

— Nuri Baş · 08 Mayıs 2022

Hazret-i Câfer (r.a.) Ebû Tâlip'in oğludur. Sevgili Peygamberimizi amcazadesi olur. Tayyar onun lakabıdır. O İslâm'ın ilklerindedir.

Efendimiz 36 yaşlarında iken bir kıtlık senesi yaşanmıştı. O sene amcası Abbas ile birlikte Ebû Tâlip'in yükünü hafifletmek için çocuklarından birer tanesini almayı düşündüler. Peygamberimiz, amcası ile birlikte Ebû Tâlib'e vardılar, fikirlerini söylediler. Ebû Tâlip "Âkil'i bana bırakın gerisini ne yaparsanız yapın..." deyince Sevgili Peygamberimiz Ali'yi, amcası Abbas da, Câfer'i alıp çocukları arasına kattılar.

İslâm dini geldiğinde çocuklardan ilk Müslüman olma şerefini Hz. Ali (r.a.) almıştı. Câfer ibn Ebi Tâlip (r.a.) de hanımı Esmâ binti Umeys (r.a.) ile birlikte Hz. Ebûbekir'in (r.a.) delâletiyle ilk İslâm kaflesine katılmışlar

Resûlullah Efendimiz, onun hakkında: "Cafer, hilkâten ve ahlâken bana en fazla benzeyendir" buyurarak ona karşı gönlündeki sevgisini ifade etmişlerdir.

O ilk Müslümanların karşılaştığı eza ve cefalarla karşılaşmış fakat sabretmiştir. Çünkü cennet yolunun dikenlerle döşeli ve sıkıntılarla çevrili olduğunu biliyorlardı. Sonunda bir grup sahabi ile ailecek Habeşistan'a göç etme zorunda kalmıştır. Habeşistan'a vardıklarında Müslüman olduklarından beri ilk defa emniyette olmanın huzurunu tatmışlardır. Onun Necaşiye karşı İslâm'ı anlatırken sergilediği vakar, nezaket, ciddiyet ve samimiyet tebliğde güzel bir örnektir.

Kureyşliler Habeşistan'da Müslümanların rahat ve huzur içinde inançlarını yerine getirdiklerine bile tahammül edememişlerdi. Necaşi'ye hediyelerle iki kişi gönderip bu yeni dine inanan gençleri memleketinden çıkarmasını istemişlerdi. Necaşi kendine gelen Kureyşliler ile memleketine sığınan Müslümanları toplayıp karşılıklı onları dinlemiştir. Müslümanların sözcüsü Cafer'e (r.a.) söz sırası gelince açık ve net bir şekilde, samimi bir ifadeyle şunları söyledi:

"Ey kral! Biz cahiliyet içinde yaşayan bir millettik. Putlara tapar, ölüleri yedik. Kötülüklerin hepsini yapar, akrabalarından ilgiyi keserdik. Komşuluğu kötü görür, kuvvetli olan zayıfımızı ezerdi. Peygamber gelinceye kadar bu hal üzere kaldık. Bu Allah elçisi bizi Allah'ın birliğine inanmaya ve yalnız Allah'a ibadet etmeye, babalarımızın taptığı taşlardan ve putlardan vazgeçmeye davet etti. Bize sözün doğrusunu söylemeyi, emaneti yerine getirmeyi, akrabalara ilgi göstermeyi, komşularla iyi geçinmeyi, haramlardan uzaklaşmayı, kan dökmekten sakınmayı emretti. Yalan şahitliği ve iftira etmeyi yasakladı. Öksüzün malını yemeyi haram kıldı. Bizim yalnız Allah'a ibadet etmemizi, ona ortak koşmamamızı, namaz kılmamızı, zekat vermemizi ve Ramazan'da oruç tutmamızı emretti.

Biz bu peygambere inandık, iman ettik. Onun gösterdiği yolda yürüdük. Peygamberin helal tanıttığını helal bildik. Haram bildirdiğini de haram bildik.

Ey kral! Bunun için kavmimiz bize saldırdı. İşkence etti. Bizi dinimizden çevirmek, tekrar putlara taptırmak için çalıştı. Onlar bize zulmedip dayanılmaz hâl alınca yurdumuzu bıraktık. Sizin diyarınızı tercih edip senin memleketinde zulme uğramayacağımızı ümit ettik.”

Bu samimi ifadeler karşısında Necaşi:

“Peygamberinize gelen vahiyden ezberinizde olan var mı?” dedi. Câfer ibni Ebi Tâlib:

“Evet var” deyince Necaşi:

“Öyleyse onu bana oku” dedi. Hz. Cafer:

“Kâf-Ha-Ya- Ayn- Sad. Bu, Rabbinin rahmetini kulu Zekeriyya'ya anmasıdır. Hani bir zaman Rabbine gizli bir seslenişle seslenmişti de: Ey Rabbim! demişti. Kemiklerim gerçekten iyice zayıfladı ve başımdaki saçlarım da ağardı. Rabbim! Sana yalvarıp yakarmakta hiç de bedbaht olmadım.” (Meryem, 1-4) âyetini okudu. Daha dinlerken Necaşi ağlamaya başladı ve göz yaşlarıyla sakalını ıslattı. Cafer İbni Ebi Talip'e dönerek:

“Vallahi bu aynı kandilden fıskıran bir nurdur. Sizin Peygamberinizle İsa'nın (a.s.) getirdiği aynı lambadan çıkıyor” dedi. Gelen Kureyşlilere döndü:

“Kalkıp gidiniz. Ben bunları size asla teslim etmem” dedi. Cafer ve hanımı on sene Necaşi'nin memleketinde emniyette huzur içinde yaşadılar. Hicretin 7. yılında diğer Müslümanlarla birlikte Medine'ye hicret ettiler. Oraya vardıklarında Resûl-i ekrem Efendimiz Hayber fethinden yeni dönmüştü. Sevgili Peygamberimiz Cafer'le karşılaşmasına o kadar sevindi ki:

“Hayber'in fethine mi, Cafer'in gelişine mi? Hangisine sevineceğimi bilemiyorum.”

Resûl-i Ekrem Efendimiz onu “Fukara babası” diye yad ederdi. Çünkü o zayıflara karşı çok şefkat ve merhametliydi. Evine alır götürür, yedirir içirirdi. Cömertlikte o kadar meşhur idi ki “Cevad ibni Cevad” diye anılır olmuştur.

Hicretin 8. senesinde Resûlullah, Bizanslılarla savaşmak için bir ordu hazırladı. Zeyd İbni Harise'yi (r.a.) de komutan tayin etti. Ve “Zeyd şehit olduğunda komutayı Cafer alsın. O da yaralanır veya şehit olursa Abdullah ibni Revaha alsın.” buyurarak İslâm ordusunu uğurlamıştı.

Üç bin kişilik Müslüman ordusu Mute'ye varınca yüz bin Bizanslı ile karşılaştı. Harp başlar başlamaz Zeyd şehit oldu. Sancağı Cafer aldı. O sağına soluna kılıç sallayarak düşman saflarında dolaşıyordu. Sağ elini koparan bir darbe yedi. Sancağı sol eline aldı. Çok geçmeden bir kılıç darbesiyle sol eli de koptu. Sancağı göğsüyle ve pazularıyla tutan Cafer-i Tayyar tekrar hücum etmek isterken üçüncü bir darbe isabetiyle şehadet şerbetini içti. Sancağı Abdullah ibni Revaha aldı. O da arkadaşına kavuşuncaya kadar dövuştü ve şehit düştü.

Resûl-i Ekrem bu üç komutanın şehadetine çok üzölmüştü. Amcazadesi Cafer'in evine gitmiş, hüznölü bir şekilde çocukları sevmeye başlamış ve göz yaşlarını tutamamıştı. Esmâ (r.a.): "Ya Resûlullah niçin ağlıyorsun? Yoksa Cafer ve arkadaşlarından bir haber mi var?" deyince, şefkat ve rahmet Peygamberi Efendimiz:

"Evet, onlar bugün şehit oldular" buyurdu. "Uygunsuz bir sözün çıkmamasını tembih edip evine gitti." Üzüntüsünü teselli için Cebrail (a.s) geldi ve Cafer'in kesilen iki eli yerine Allah yakuttan iki kanat ihsan ettiğini, o kanatlarla cennete uçmakta olduğunu haber verdi. Bunun için Cafer-i Tayyar ismiyle tanınmıştır. Şehit olduğu sırada 41 yaşındaydı.